

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci navrhovatele: **GIS holding a. s.**, se sídlem Drahobejlova 2215/6, Praha 9, zastoupen Mgr. Tomášem Krejsou, advokátem se sídlem Národní 60/28, Praha 1, proti odpůrci: **statutární město Plzeň**, se sídlem náměstí Republiky 1/1, Plzeň, zastoupen JUDr. Janem Kotíkem, advokátem se sídlem U Prašné brány 1078/1, Praha 1, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I)** Společenství vlastníků jednotek pro dům v Plzni, Stanko Vodičky 1978/25, 1979/23 a 1980/21, se sídlem Stanko Vodičky 1979/23, Plzeň, **II)** Společenství vlastníků jednotek v domě Wolkerova 1, 3, 5 Plzeň, se sídlem Wolkerova 1983/5, Plzeň, **III)** Společenství vlastníků U Lomů 9, 11, 13, 15, Plzeň, se sídlem U Lomů 1984/9, Plzeň, **IV)** M. N., **V)** JUDr. J. N., **VI)** Bc. L. Ch., **VII)** J. S., všichni zastoupeni JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem se sídlem Sokolovská 5/49, Praha, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 6. 2019, č. j. 59 A 18/2018 - 153,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Navrhovatel se návrhem podaným u Krajského soudu v Plzni domáhal zrušení opatření obecné povahy č. 1/2016 – Územního plánu Plzeň schváleného usnesením Zastupitelstva města Plzně ze dne 8. 9. 2016, č. 434 (dále jen „opatření obecné povahy“).

Následně navrhovatel návrh zúžil tak, že se domáhá zrušení opatření obecné povahy „*ve vztahu k pozemkům par. č. XA a parc. č. XB v k.ú. B. zapsaných na LV X vedeném Katastrálním úřadem pro Plzeňský kraj, katastrální pracoviště Plzeň – město dnem právní moci rozsudku v textové i grafické části*“.

II.

[2] Krajský soud rozsudkem ze dne 25. 6. 2019, č. j. 59 A 18/2018 - 153, návrh na zrušení opatření obecné povahy zamítl.

[3] V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že námitky navrhovatele ze dne 23. 9. 2015 proti návrhu územního plánu ve smyslu § 52 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), byly řádně uplatněny a nejednalo se o „opožděně podanou připomínku“, jak namítal odpůrce, ke které se podle § 52 odst. 3 in fine stavebního zákona nepřihlíží. Stavební zákon stanoví konec lhůty pro podání námítky, nikoli počátek této lhůty, resp. s předčasností podání námítky nespojuje žádné právní důsledky. Z tohoto důvodu bylo nezbytné, aby o „námitce“ navrhovatele bylo rozhodnuto i v případě její předčasnosti. Krajský soud proto uzavřel, že o námitce navrhovatele, nebylo-li o ní rozhodnuto dříve, mělo být rozhodnuto nejpozději jako o námitce proti návrhu územního plánu ve smyslu § 52 odst. 2 stavebního zákona, podle kterého námitky proti návrhu územního plánu mohou podat pouze vlastníci pozemků a staveb dotčených návrhem řešení, oprávněný investor a zástupce veřejnosti. Vzhledem k tomu, že o námitce navrhovatele nebylo vůbec rozhodnuto, dopustil se odpůrce procesního pochybení.

[4] Podle názoru krajského soudu se však v posuzovaném případě nejednalo o procesní pochybení, které mohlo mít za následek nezákonnost opatření obecné povahy. Navrhovatelem v námitce uplatněné skutečnosti totiž nebyly jakkoli způsobilé změnit výrok opatření obecné povahy, neboť nebyly důvodné. I pokud by se s nimi odpůrce vypořádal, musel by dospět k závěru o jejich nedůvodnosti. Pokud jde o první skutečnost, prostý nesouhlas vlastníka dotčených pozemků není způsobilý zabránit vydání opatření obecné povahy. Tedy jakkoli ovlivnit nebo prokázat nezákonnost opatření obecné povahy. Pokud jde o druhou skutečnost, stavební zákon ani jakýkoli jiný zákon nestanoví, že by podmínkou pro vydání územního plánu byla povinnost „*majitele pozemku seznámit s tím, jak má být jeho pozemek dotčen územním plánem*“. Proces pořizování územního plánu je procesem relativně složitým, a pokud jde o oznamování jednotlivých kroků v jeho rámci prováděných, děje se tak standardně formou „*veřejné vyhlášky*“, nikoli individuálním oslovováním jednotlivých vlastníků.

[5] K námitkám, které navrhovatel uplatnil teprve při soudním jednání konaném dne 25. 6. 2019, krajský soud konstatoval, že tyto jsou opožděné, neboť byly podány až po uplynutí lhůty stanovené pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Na rámec tohoto závěru krajský soud uvedl, že ani žádná z opožděně vznesených námitek nebyla způsobilá prokázat nezákonnost opatření obecné povahy. Tvrzení navrhovatele o „*podstatném snížení hodnoty pozemků žalobce*“ neprokazovalo nezákonnost opatření obecné povahy. Zákon nestanoví, že je možné územní plán vydat pouze v případě, kdy nedojde k podstatnému snížení hodnoty dotčených pozemků. K tvrzení navrhovatele,

pokračování

že jednání odpůrce má prvky „libovůle“ a zásah „není proveden v nezbytné míře, nejšetrnějším z možných způsobů, nediskriminačně“, krajský soud uvedl, že tato tvrzení jsou zcela nekonkrétní a neumožňují soudu přezkum opatření obecné povahy. Není totiž vůbec zřejmé, na základě jakých konkrétních skutečností by mělo dojít k porušení jakých konkrétních povinností při vydání opatření obecné povahy, resp. v čem konkrétně by měl být územní plán nesprávný či nezákonný. Pokud jde o námitku navrhovatele, že „*regulace byla stanovena bez uvedení konkrétních důvodů*“, tato podle názoru krajského soudu rovněž nebyla důvodná. V této souvislosti poukázal na to, že opatření obecné povahy se předmětnou plochou zabývá na mnoha místech a z jeho obsahu vyplývá, že záměr odpůrce byl podrobně odůvodněn. Navrhovateli přitom nic nebránilo v tom, aby prostřednictvím konkrétně formulovaných námitek správnost těchto závěrů zpochybnil, což však neučinil.

III.

[6] Proti tomuto rozsudku podal navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel uvedl, že se ztotožňuje se závěrem krajského soudu o tom, že odpůrce se dopustil procesního pochybení, když o námitce stěžovatele nebylo vůbec rozhodnuto. Stěžovatel však nesouhlasil se závěrem krajského soudu o tom, že se nejednalo o procesní pochybení, které mohlo mít za následek nezákonnost opatření obecné povahy, neboť výrok opatření obecné povahy by byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo. Stěžovatel má naopak za to, že procesní pochybení odpůrce bylo podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Vzhledem k tomu, že v napadeném opatření obecné povahy zcela absentuje jakékoliv vypořádání námitek stěžovatele, je zřejmé, že napadené opatření obecné povahy trpí podstatnou vadou (zejména podstatným porušením ustanovení o řízení podle § 68 odst. 3 a § 172 odst. 5 správního řádu), která jej činí nezákonným a nepřezkoumatelným. Stěžovatel byl významně zkrácen na svých právech, když jeho námitky nebyly odpůrcem nikterak vypořádány a odpůrce vůbec nezdůvodnil, zejména proč by mělo dojít k omezení vlastnického práva právě u stěžovatele, proč není možné jiné řešení, zda jde o omezení v nezbytně nutné míře atd. Stěžovatel je toho názoru, že je nepřípustné, aby zkrácení jeho práv jako vlastníka dotčených pozemků bylo následně ospravedlněno údajnou nedůvodností jeho námitek. Takový názor otevírá prostor pro libovůli a ignorování námitek dotčených vlastníků a tím pádem popření jejich práva na hájení práv a oprávněných zájmů v rámci řízení o územním plánu, což je z hlediska zachování práva na spravedlivý proces a ochrany vlastnického práva nepřípustné. Takovým postupem dochází k zásahu do základních práv garantovaných na ústavní úrovni, přičemž takový zásah nelze ospravedlnit veřejným zájmem.

[8] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud postupoval nesprávně, když se nezabýval posouzením dodržení tzv. zásady subsidiarity a zásady minimalizace zásahu. Krajský soud byl povinen zkoumat jako podmínku zákonnosti napadeného opatření obecné povahy, zda v daném případě došlo k omezení vlastnického práva navrhovatele k pozemkům parc. č. XA a parc. č. XB v k.ú. B. důvodně, ústavně legitimním způsobem, z důvodů opřených o zákonné cíle, v nezbytné míře, nejšetrnějším možným způsobem,

nediskriminačně a s vyloučením libovůle odpůrce. Vzhledem k tomu, že krajský soud uvedené podmínky nezkoumal a neposuzoval po právní stránce jejich splnění, byť stěžovatel jejich nedodržení v řízení před krajským soudem výslovně uváděl a dokládal, znemožnil tak řádný přezkum napadeného opatření obecné povahy, čímž zatížil předcházející řízení nezákonností, resp. vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí krajského soudu ve věci samé.

[9] Podle názoru stěžovatele nebyly v dané věci odpůrcem dodrženy zásady subsidiarity a minimalizace zásahu a napadené opatření obecné povahy je tak v dotčené části (tj. ve vztahu k pozemkům parc. č. XA a parc. č. XB v k.ú. B.) nezákonné a za účelem docílení nápravy je třeba jej v příslušné části zrušit. Odpůrce neodůvodnil zařazení předmětných pozemků do plochy výhradně určené pro zachytivé parkoviště, ani jejich vymezení jako pozemků určených pro veřejně prospěšnou stavbu. Odpůrce vůbec nezodpověděl, proč není možné jiné řešení, nebo k právům stěžovatele šetrnější řešení (např. umístění na jiných pozemcích odpůrce). Jednání odpůrce mělo prvky libovůle, když bez uvedení konkrétních důvodů stanovil uvedenou regulaci právě pro pozemky stěžovatele, čímž došlo k podstatnému omezení jejich využití a zásadnímu snížení jejich hodnoty. Zásah do vlastnického práva stěžovatele není v daném případě proveden jen v nezbytně nutné míře, není proveden nejšetrnějším z možných způsobů a nediskriminačně. Stěžovatel má za to, že mezi navrhovaným využitím území a z toho plynoucím omezením stěžovatele jako dotčeného vlastníka nemovitosti je dán zjevný nepoměr, který nelze odůvodnit veřejným zájmem na optimálním využití území obce. Navrhovanou změnou využití území co do předmětných pozemků stěžovatele dochází k podstatnému snížení hodnoty těchto nemovitostí a jde tudíž o nepřiměřený zásah do jeho vlastnického práva garantovaného čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle kterého je možné omezit vlastnická práva pouze za náhradu, která však nebyla stěžovateli poskytnuta.

[10] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud postupoval vadně, když neprovedl žádný z navržených důkazů, což mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozsudku. Závěr krajského soudu o nedůvodnosti návrhu stěžovatele tak nemá oporu v provedených důkazech a jedná se tudíž o pouhý spekulativní závěr krajského soudu. Stěžovatel dále také namítal, že krajský soud postupoval vadně, když se nikterak nevypořádal se zúžením návrhu stěžovatele ve smyslu § 101b odst. 2 in fine s. ř. s., což mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozsudku. Krajský soud se vůbec nezabýval otázkou, zda byla v daném případě dodržena tzv. zásada subsidiarity a zásada minimalizace zásahu právě ve vztahu k příslušné části napadeného opatření obecné povahy, tj. k výše uvedeným dvěma pozemkům stěžovatele. V tomto ohledu chybí jakékoli zdůvodnění závěru krajského soudu o zákonnosti napadeného opatření obecné povahy. Uvedeným postupem krajského soudu došlo k porušení ústavně garantovaného práva stěžovatele na spravedlivý proces.

[11] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

pokračování

[12] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že měl k dispozici veškeré nezbytné podklady pro vydání napadeného opatření obecné povahy, které zaručovaly jeho zákonnost, a že napadený rozsudek krajského soudu byl náležitě a srozumitelně odůvodněn a řízení před soudem proběhlo bez vad. Dále poukázal na to, že stěžovatel neuvedl žádné důvody, které by zpochybňovaly zákonnost odůvodnění předmětného opatření obecné povahy. Odpůrce má i nadále za to, že podání stěžovatele ze dne 23. 9. 2015 je opožděnou připomínkou, ke které se ze zákona nepřihlíží, a v zákonem stanovené lhůtě v řízení o územním plánu žádnou námitku neuplatnil, a proto o ní nemohlo být rozhodováno. Přesto odůvodnění opatření obecné povahy obsahuje nezbytné důvody pro přijaté řešení, a to jak z hlediska zákonnosti, tak z hlediska proporcionality a minimalizace zásahu do vlastnických práv stěžovatele. Odpůrce dále uvedl, že podání stěžovatele ze dne 23. 9. 2015 nesplňuje ani všechny požadavky kladené zákonem na obsah námitek v řízení o územním plánu. Toto podání obsahuje pouze nesouhlas bez uvedení důvodů a výhradu, že „*navíc jsme nebyli jako majitelé pozemků seznámeni s tím, že má být náš pozemek územním plánem určen tímto způsobem*“. Odpůrce přitom dodržel zákonem stanovený postup při projednání včetně transparentnosti všech úkonů, doručování veřejnou vyhláškou a umožněním všech nahlížet do návrhu územního plánu ve stanovených lhůtách. Podle odpůrce tedy nešlo o kvalifikovanou námitku, a tudíž nemohlo jít ani o „předčasnou námitku“. Tvzení stěžovatele, že opatření obecné povahy nebylo dostatečně odůvodněno, je v rozporu se skutečností. Odpůrce považuje navržené řešení zachytného parkoviště na pozemcích stěžovatele za odůvodněné, opírající se o legitimní cíle a s přihlédnutím k tomu, že další část plochy parkoviště je vymezena na pozemcích ve vlastnictví odpůrce, rovněž za racionální a přiměřené. Podrobné důvody navrženého řešení jsou v dostatečné míře obsaženy v odůvodnění napadeného opatření obecné povahy v kapitole 7.4.1.2. Doprava v klidu. K zásahu do práv stěžovatele muselo být přikročeno vzhledem k nemožnosti jiného řešení v dané lokalitě. Vzhledem k absenci důvodů námitek stěžovatele nemohl odpůrce provést podrobnější argumentaci s těmito neexistujícími důvody a prohloubit tak příslušné části odůvodnění opatření obecné povahy. Z uvedených důvodů proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] V nyní posuzované věci je nesporné, že stěžovatel dne 23. 9. 2015 podal „*Námitku proti projednávanému územnímu plánu města Plzně*“, ve které uvedl, že „*jakožto vlastník parcel č. XA a XB, k.ú. B., podává tímto námitku proti projednávanému územnímu plánu města Plzně. Nesouhlasíme s tím, že výše uvedené parcely jsou v návrhu územního plánu zařazeny do dopravní infrastruktury jako „DI – Vymezená část plochy určená pro dopravní infrastrukturu*“. *Navíc jsme nebyli jako majitelé pozemku seznámeni s tím, že má být náš pozemek územním plánem určen tímto způsobem*“.

[16] Nejvyšší správní soud předesílá, že se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že v případě podání stěžovatele ze dne 23. 9. 2015 se nejednalo o opožděně podanou připomínku podle § 50 odst. 3 stavebního zákona, ale o předčasně podanou námitku podle § 52 odst. 2 a 3 téhož zákona. Uvedený závěr vyplývá zejména ze skutečnosti, že stěžovatel je vlastníkem pozemků dotčených navrhovaným řešením a z toho, že sám stěžovatel toto své podání označil jako námitku proti návrhu územního plánu. V podrobnostech zdejší soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu (viz jeho body 13 až 15).

[17] S ohledem na nespornou skutečnost, že o takto uplatněné námitce nebylo v řízení o územním plánu rozhodnuto, nezbývá než ve shodě s krajským soudem konstatovat, že se odpůrce dopustil procesního pochybení. Jak ovšem zcela správně uvedl krajský soud, v tomto konkrétním případě toto procesní pochybení nemohlo mít za následek nezákonnost napadeného opatření obecné povahy. V tomto ohledu je totiž zásadní samotný obsah stěžovatelem uplatněné námitky. Stěžovatel v námitce jednak velice obecně vyjádřil svůj nesouhlas se zařazením předmětných pozemků do dopravní infrastruktury, aniž by uvedl jakékoliv relevantní důvody, a dále uvedl výhradu, že nebyl jako vlastník seznámen s navrhovaným určením těchto pozemků. Prostý nesouhlas bez uvedení důvodů přitom není způsobilý zabránit vydání opatření obecné povahy, či zpochybnit jeho zákonnost. Pokud jde o informování stěžovatele o jednotlivých krocích prováděných v rámci procesu pořizování územního plánu, tyto byly v souladu se stavebním zákonem oznamovány formou veřejné vyhlášky, přičemž stěžovatel stejně jako ostatní měl možnost nahlížet do návrhu územního plánu ve stanovených lhůtách a seznámit se tak s navrhovaným určením dotčených pozemků. Pasivitu stěžovatele proto nelze klást k tíži pořizovateli územního plánu, resp. odpůrci. S poukazem na judikaturu zdejšího soudu (viz rozsudek ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 As 186/2017 - 46) tak lze ve shodě s krajským soudem uzavřít, že námitky stěžovatele nebyly způsobilé změnit výrok opatření obecné povahy, a proto jejich nevypořádání nemohlo mít za následek jeho nezákonnost. Uvedený závěr je rovněž v souladu se zásadou procení ekonomie i zásadou přiměřenosti, neboť jistě není žádoucí rušit část opatření obecné povahy pro procesní pochybení, které nemohlo mít vliv na jeho zákonnost.

[18] Pokud jde o námitku, že krajský soud postupoval nesprávně, když se nezabýval posouzením dodržení tzv. zásady subsidiarity a zásady minimalizace zásahu, tato je rovněž nedůvodná.

[19] *Návrh na zrušení opatření obecné povahy lze podat do 1 roku ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti (§ 101b odst. 1 věta první s. ř. s.). Podle části třicáté druhé Čl. XXXVIII bodu 3 zákona č. 225/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a další související zákony, v případě opatření obecné povahy, která nabyla účinnosti přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, běží lhůta podle § 101b odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění tohoto zákona, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud lhůta podle tohoto ustanovení, ve znění ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, neuplynula přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, nebo neuplyne za dobu kratší než 1 rok ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Zákon č. 225/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 1. 2018. Vzhledem k tomu, že opatření obecné povahy bylo vydáno dne 8. 9. 2016, původní zákonná tříletá*

pokračování

lhůta stanovená pro podání návrhu by uplynula 8. 9. 2019, na základě části třicáté druhé Čl. XXXVIII bodu 3 zákona č. 225/2017 Sb. tak lhůta pro podání návrhu skončila dne 1. 1. 2019.

[20] Podle § 101b odst. 2 s. ř. s. *návrh kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat návrhové body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje navrhovatel opatření obecné povahy nebo jeho část za nezákonné. Obsahuje-li návrh tyto náležitosti, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body. Navrhovatel může kdykoli za řízení návrhové body omezit.*

[21] Z výše uvedené právní úpravy lze dovodit, že návrhové body je možné uplatnit nejpozději ve lhůtě pro podání návrhu, tj. v daném případě tak bylo možné učinit pouze do 1. 1. 2019. V návrhu na zrušení opatření obecné povahy, který stěžovatel podal dne 21. 12. 2018, tento uvedl toliko námitky, že byl zkrácen na svých právech, když v opatření obecné povahy nebyly nikterak vypořádány jeho námitky ze dne 23. 9. 2015, čímž došlo k porušení § 53 odst. 1 stavebního zákona. S poukazem na tuto skutečnost stěžovatel dovozoval nezákonnost a nepřezkoumatelnost opatření obecné povahy. Jiné skutkové či právní důvody, proč považuje opatření obecné povahy či jeho část za nezákonné, stěžovatel v uvedené lhůtě neuplatnil. V této souvislosti zdejší soud uvádí, že návrhové body, které stěžovatel uplatnil při soudním jednání dne 25. 6. 2019, je nutno považovat za opožděně podané, neboť je uplatnil až po uplynutí lhůty stanovené pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Jelikož návrh stěžovatele ze dne 19. 12. 2018 obsahoval návrhové body, z nichž bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje opatření obecné povahy nebo jeho část za nezákonné, již nebylo možné v dalším řízení návrh rozšiřovat o další návrhové body.

[22] Podle § 101d odst. 1 s. ř. s. *při rozhodování je soud vázán rozsahem a důvody návrhu.*

[23] Z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud nebyl povinen z moci úřední zkoumat, zda v daném případě došlo k omezení vlastnického práva stěžovatele k jeho pozemkům parc. č. XA a parc. č. XB v k.ú. B. ústavně legitimním způsobem, z důvodů opřených o zákonné cíle, v nezbytné míře, nejšetrnějším možným způsobem, nediskriminačně a s vyloučením libovůle odpůrce (zásada subsidiarity a minimalizace zásahu). V této souvislosti je třeba doplnit, že stěžovatelem odkazované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS, vycházelo z právní úpravy účinné do 31. 12. 2011, která rozsah soudního přezkumu opatření obecné povahy upravovala odlišně (šířeji bez vázanosti soudu právními důvody návrhu), přičemž s účinností od 1. 1. 2012 je soudní přezkum vázán rozsahem a důvody návrhu (viz novela s. ř. s. provedená zákonem č. 303/2011 Sb.). V tomto směru lze naopak odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 9. 2019, č. j. 7 As 283/2018 - 34, ze kterého vyplývá, že ten, kdo řízení o územním plánu nevyužil k uplatnění plnohodnotné námitky o neproporcionálním zásahu do svého vlastnického práva, nemůže se následně úspěšně domáhat, aby krajský soud tzv. v první linii přezkoumal proporcionalitu tohoto zásahu.

[24] Námitkou stěžovatele, že odpůrce v dané věci nedodržel zásadu subsidiarity a minimalizace zásahu, se Nejvyšší správní soud pro její nepřipustnost nemohl zabývat. Jedná se totiž o námitku, kterou stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[25] Pokud jde o neprovedení stěžovatelem navržených důkazů krajským soudem, pak Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, ve kterém uvedl, že *„Soud má bezesporu právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli, toto právo je však nezabavuje povinnosti odůvodnit, co jej vedlo k takovému závěru a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné.“* Této povinnosti v projednávané věci krajský soud dostál, konstatoval-li v odůvodnění napadeného rozsudku, z jakých důvodů nepovažoval za nutné provádět stěžovatelem navržené důkazy (viz bod 37 napadeného rozsudku).

[26] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[27] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné důvodně vynaložené náklady.

[28] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly, a ani právo na náhradu řízení neuplatnily (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu